

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 12 0 У 004484 14 Увп
Бања Лука, 04.5.2017. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија, Смиљане Мрше предсједника вијећа, те Страхине Турковића и Едине Чупељић, чланова вијећа, уз судјеловање Сање Орашчанин као записничара, у управном спору по тужби С.В. из Б., ..., заступан по пуномоћнику В.С., адвокату из Б., ... (у даљем тексту: тужилац), против акта број 16-03/2.2.2-3-372-12/2014 од 04.3.2014. године, туженог Министарства ... РС, у предмету стамбеног збрињавања породица погинулих бораца и ратних војних инвалида, одлучујући о захтјеву туженог, за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бијелини број 12 0 У 004484 14 У од 23.06.2014. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 04.5.2017. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Одбија се тужилац са захтјевом за накнаду трошкова управног спора у износу од 1316,25 КМ.

Образложење

Ставом 1. изреке побијане пресуде, уважена је тужба и поништен уводно означени акт туженог, који је донијет у поступку извршења пресуде нижестепеног суда број 12 0 У 004314 14 од 20.02.2014. године, а којим је, по праву надзора, укинута одлука Првостепене стамбене комисије Града Б. број 02/7.568-67/09 од 28.10.2013. године. Наведеном одлуком Првостепене стамбене комисије је тужилац уврштен на ранг листу за стамбено збрињавање додјелом неповратних новчаних средстава. Ставом 2. изреке, тужени је обавезан да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 877,50 КМ.

Уважење тужбе образложено је разлозима да тужени није поступио по правном схватању из пресуде број 12 0 У 004314 14 од 20.02.2014. године у погледу утврђивања коначности првостепене одлуке и испуњавања услова за поступање по одредби члана 248. став 2. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“ број 13/02, 87/07 и 50/10, у даљем тексту: ЗОУП), те да није разјашњено питање да ли се ради о уговору о зајму или намјенском комерцијалном кредиту од којег утврђења зависи правилна примјена одредбе члана 5. став 3. Уредбе о стамбеном збрињавању породица погинулих бораца и ратних војних инвалида Одбрамбено-отаџбинског рата Републике Српске („Сл. гласник РС“ број 43/07, 73/08 и 18/11, у даљем тексту: Уредба), а по оцјени нижестепеног суда ради се о уговору о кредиту, јер је, поред враћања кредита, уговорена и камата, а уговор о зајму у смислу члана 557. Закона о облигационим односима („Сл.

лист СФРЈ“, број 29/78, 39/85, 45/89 и 57/89 и „Сл. гласник РС“, број 17/93 и 3/96 – у даљем тексту: ЗОО) подразумијева обавезу зајмодавца да зајмопримцу преда одређени износ новца или одређену количину других замјенљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да после извјесног времена врати исти износ новца, односно исту количину ствари без камате, па је правилна одлука првостепене стамбене комисије да је тужилац кредитно задужен и да се ради о кредитном односу између тужиоца и његовог послодавца који је касније уступио своје потраживање Н.б. а.д. Б. са којом је тужилац закључио нови уговор о кредиту.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужени побија њену законитост због повреде закона. Истиче да је тужиоцу, његов послодавац ВЗ О., на име куповине стана одобрио средства у износу од 27.000,00 КМ по основу уговора о зајму, а касније је преостало потраживање уступљено Н. б. а.д. Б. која је са тужиоцем закључила уговор о замјенском кредиту. Сматра да се ради о одобреном зајму на име куповине стана у смислу члана 557. ЗОО, а не о банкарском, односно комерцијалном кредиту па да нису испуњени услови из одредбе члана 5. став 3. Уредбе да се тужилац уврсти на Ранг листу за додјелу неповратних новчаних средстава за стамбено збрињавање. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда преиначи и тужба одбије као неоснована.

Тужилац у одговору на захтјев истиче да наводи захтјева нису основани, јер је тужилац са послодавцем закључио намјенски кредит за рјешавање стамбеног питања, након чега је закључио замјенски кредит са Н.б. а.д. Б. за враћање зајма према ВЗ О., па се не ради ни о каквом уступању потраживања, како то погрешно сматра тужени. Наводи да је ратни војни инвалид III категорије и да живи са супругом и двоје дјеце и да нема ријешено стамбено питање. Предлаже да се захтјев одбије, а тужиоцу досуде трошкови одговора на захтјев у износу од 1316,25 КМ.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“ број 109/05 и 63/11- у даљем тексту: ЗУС), овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Како произилази из садржаја предметног управног списка, тужилац се 13.7.2009. године обратио Првостепеној стамбеној комисији са захтјевом за додјелу неповратних новчаних средстава за куповину стана у којем је истакао да је купио стан путем додјеле новчаних средстава од послодавца, те је приложио уговор о зајму закључен са ВЗ О. од 18.9.2002. године. У току поступка приложио је уговор о замјенском кредиту за раднике ВЗ О. Б. од 9.02.2012. године, који је тужилац закључио са Н.б. а.д. Б., а по основу уступања потраживања од стране ВЗ. О. Б. Првостепена стамбена комисија је закључила да тужилац испуњава услове из одредбе члана 40. и 41. Уредбе да се накнадно уврсти на Ранг листу за рјешавање стамбеног питања породица погинулих бораца. Оспореним актом, који је донесен у поступку извршења пресуде Округног суда у Бијељини број 12 0 У 004314 14 У од 20.02.2014. године је, на основу одредбе члана 50. ЗУС и 37. Уредбе, а по праву надзора у смислу члана 248. став 2. ЗОУП укинута првостепена одлука уз образложење да у предмету није приложен ниједан доказ по основу чега се именовани може накнадно рангирати на листу. Побијаном пресудом је уважена тужба и поништен оспорени акт.

И по оцјени овога суда побијана пресуда је правилна и законита.

Одредбом члана 40. Уредбе је прописано да је подношење захтјева за стамбено збрињавање могуће накнадно ако: 1. лице које накнадно након утврђивања коначне Ранг листе стекне статус по основу којег има право на стамбено збрињавање, 2. ратни војни инвалид који се налази на коначној Ранг листи, а коме се повећа степен војног инвалидитета, 3. лице из члана 14. став 1. ове Уредбе које није уопште конкурисало за стамбено збрињавање, а којем се у међувремену услед више силе (пожар, повплава, земљотрес и сл.) стамбена јединица уништена или толико оштећена да се сматра попуно стамбено незбринути и 4. лице из члана 5. став 3. Уредбе чији је захтјев за рангирање и додјелу новчаних средстава одбијен.

Оспорени акт је донесен у извршењу пресуде нижестепеног суда број 15 0 У 001936 13 У од 5.2.2014. године у којој је суд изнио став да нису испуњени услови из одредбе члана 248. став 2. ЗОУП да се првостепена одлука укине по праву надзора, јер се не ради о очигледној повреди материјалног закона.

Из наведеног слиједи да тужени орган није поступио по правном схватању изнесеном у тој пресуди јер је донио акт исте садржине чиме је поступио супротно одредби члана 50. ЗУС којом одредбом је регулисано да је надлежни орган везан правним схватањем суда и примједбама суда у погледу поступка, па је нижестепени суд правилно управну ствар ријешао мериторно, јер је поништио оспорени акт и одржао на снази првостепену одлуку.

У ранијој пресуди којом је поништен тада побијани акт туженог нижестепени суд је изнио јасан став да нису били испуњени услови из одредбе члана 248. став 2. ЗОУП да се првостепена одлука укине по праву надзора.

Овај (Врховни) суд додаје да би били испуњени услови из одредбе члана 248. став 2. ЗОУП за укидање коначног управног акта по праву надзора потребно је да се ради о рјешењу (одлуци) коначном у управном поступку и да је тим рјешењем очигледно повријеђен материјални закон. Повреда материјалног закона постоји када је материјални закон неправилно примијењен, а очигледност повреде оцјењује орган који је овлашћен да укине рјешење по праву надзора и надлежни суд у управном спору.

Из наведене законске формулације произилази да би се једно рјешење које је коначно у управном поступку укинуло по праву надзора мора бити донијето очигледном повредом материјалног закона и у року од једне године од његове коначности. У овом случају није испуњен ниједан од наведених случајева нити се ради о повреди материјалног закона, нити постоји елемент очигледне повреде материјалног закона. Стога је нижестепени суд основано поништио побијани оспорени акт и одржао на снази првостепену одлуку.

С обзиром на горе изнесено, иако није од утицаја на рјешење ове управне ствари, овај (Врховни) суд указује да чињеница да је тужилац закључио уговор о зајму са послодавцем према којем је у члану 4. уговорена годишња каматна стопа у висини од 1% не утиче на другачију одлуку, јер је тужилац обавезан вратити примљени износ према наведеном уговору о зајму без обзира што се не ради о банкарском или комерцијалном кредиту, због чега је правилан закључак првостепене стамбене комисије и суда у побијаној пресуди, да тужилац испуњава услове за уврштавање на ранг листу за додјелу новчаних средстава. Наиме, тужилац је обавезан вратити примљени износ, што значи да

је он задужен са износом од 27.000,00 КМ, а како је уговор о зајму прерастао у уговор о замјенском кредиту са банком прије доношења првостепене одлуке, правилно је нижестепени суд закључио да је оспорени акт донијет неправилном примјеном члана 5. став 1. и 3. Уредбе, јер из тих одредаба произилази да додјела новчаних средстава представља помоћ ратним војним инвалидима за трајно рјешавање њиховог стамбеног питања, па разлика у каматној стопи одређеној уговором о зајму у односу на каматну стопу одређену у банкарском/комерцијалном кредиту, односно другим трошковима насталих обрадом тог кредита не може бити разлог на основу којег би тужилац био спријечен да поднесе захтјев за додјелу новчаних средстава.

Из изнијетих разлога, по оцјени овог суда у побијаној пресуди нису остварени разлози из члана 35. став 2. ЗУС, па се захтјев туженог, на основу одредбе члана 40. став 1. тог закона, одбија као неоснован.

Захтјев тужиоца за накнаду трошкова спора је одбијен, јер давање одговора на захтјев није обавезна радња у поступку управног спора, а наводи одговора на захтјев нису утицали на одлуку суда, будући да би иста одлука била донијета и да тужилац није ни дао одговор на захтјев.

Записничар
Сања Орашчанин

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић